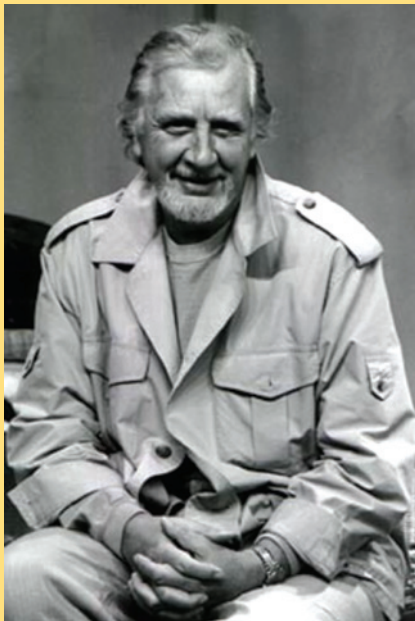

Bernard Slade

STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ

Světově uznávaný dramatik Bernard Slade se narodil v roce 1930 v Kanadě. Jako dítě žil v Anglii, vrátil se do Toronto a později se s dětmi a manželkou přestěhoval do Kalifornie. Dnes střídá Londýn s Los Angeles.

Největší věhlas mu získal hned jeho divadelní debut Každý rok ve stejnou dobu (Same Time, Next Year). Slade je autorem i stejnojmenného filmového scénáře, který byl nominován na Oscara. Ale i jeho další hry se s velkým úspěchem hrály

na Broadwayi - Pocta (Tribute) - ve filmovém zpracování hrál Jack Lemmon, Romantická komedie (Romantic Comedy), Zvláštní příležitosti (Special Occasions) - hru v Londýně režíroval sám Slade, Fatal Attraction, An Act of The Imagination, Return Engagements, I Remember You, i Ve stejnou dobu v jiném roce (Same Time Another Year).

Kromě divadelní textů napsal Bernard Slade i řadu televizních a filmových scénářů.

Tři z jeho her uvedla v překladu Rostislava M. Černého v letech 2002 - 2004 Česká televize - byly to Úlet (Fling!), režie Milan Lasica, Tajné sny (An Act of The Imagination), režie Juraj Herz a Stará láska nerezaví (Return Engagements), režie Ondřej Kepka. Ta získala na 25. ročníku festivalu Novoměstský hrnec smíchu hlavní cenu, Zlatý prim, za nejlepší televizní komedii roku.

V městečku Strattford, v kanadském Ontariu, se v malém hotelu potkají čtyři manželské a milenecké páry. Zamilovaní, rozhádaní, přeskupení a zase spolu prožijí řadu komických situací, aby se na dlouhou dobu odloučily.

Až náhoda je po dvaceti letech svede na stejném místě zase dohromady. Hotel ve Strattfordu se mezitím proměnil výrazně k lepšímu, ale ukáže se, že co bylo fatálně započato, musí být i fatálně završeno, že zkrátka - Stará láska nerezaví.

S osmi hlavními postavami hry prožijete ve zkratce vše, co život obvykle přinese i každému z nás: namlouvání, pomýlení, radost, smutek, vzestup, sešup ... to vše ve vtipném, vybroušeném dialogu a komicky vystavěných zápletkách.

Raymond: Myslíš, že štěstí se dá koupit za peníze?
Daisy: David říká, že štěstí se dá pronajmout.

Miranda: A líbí se mi tvoje džíny.

Joe: Moje džíny?

Miranda: Asi se říká ... dženy?

Joe: Geny!

Luisa: Ženy se nezamilovávají do svých zubařů.

Oliver: Proč ne? Zamilovávají se i do svých gynekologů.

Luisa: S gynekologem můžeš při prohlídce hovořit!

Henry: Kate, ty jsi mi přinesla do života něco, co nikdy nikdo před tím.

Kate: A co?

Henry: Říkáš mi Hanku!

STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ

Miranda: Rodinná historka. Strýček Lešek má recept vytetovaný na ... privátním ... datlovi. Recept se dá ukrást, jen když je ... když se ... vzruší.

Oliver: Jednou se mě Kate zeptala, jestli Bach ještě skládá. Řekl jsem, nemá čas, on se rozkládá.

Miranda: Táta je sedmdesátiletý stařík, který bydlel celý život nad restaurací a myslí si, že když vzduch nevoní po španělských ptáčcích, tak je znečištěný.

Miranda: Možná byste mohl zkusit tupé.

Joe: Jen to ne!

Miranda: Proč?

**Joe: Vypadalo by to, jako když by mi na hlavu přistála
chcípá kočka a přilípla se tam.**

Bernard Slade
STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ

překlad.....Rostislav M. ČERNÝ
 úprava a režie.....Ondřej KEPKA
 dramaturgie....Magdaléna TURNOVSKÁ
 scéna a kostýmy.....Zita MIKLOŠOVÁ
 hudba..... Emil VIKLICKÝ
 pohybová spolupráce.....Ivan KROB

Daisy.....Lucie MATOUŠKOVÁ
Raymond.....Petr HALÍČEK
Joe.....Petr MIKESKA
Miranda.....Eva HORKÁ
Miranda - dcera.....Eva HORKÁ
Oliver.....Miroslav BABUSKÝ
Luisa.....Karolina FRYDECKÁ
Henry.....Martin HRUBÝ
Kate.....Dagmar TEICHMANNOVÁ
mladý číšník.....Michal KOPČAN
starý číšník.....Josef VIDEMAN j.h.
Philips.....Josef VIDEMAN j.h.

Představení řídí - Michal Kopčan
 Text sleduje - Dáša Bělanská

Česká divadelní premiéra
v pátek 16. prosince 2005
na Velké scéně MDMB

Mé hotelové trauma - nikoli láska, ale výtah!

Uvízl jsem v hotelovém výtahu! Jako malý kluk jsem při natáčení Arabely zůstal viset ve výtahu hotelu Černigov v Hradci Králové. Tehdy tam byla úplná rarita - výtah na fotobuňku. To bylo jako na Marsu. Výtah, ovládaný senzory. Sám se otevřel a zavřel. Jenže já jsem tehdy vážil málo a když jsem do výtahu vlezl, nezaznamenal mě. Zavřel se jako prázdný a byla naprostá tma. Nefungoval ani zvonek. A druhý pohled na stejnou historiku - nějaká paní v desátém patře si zavolá výtah. Ten přijede. Temný se otevře a tam stojí devítiletý špunt. Oba jsme tehdy řvali: „áááá“.

Lásky rezavé a nerezavé.

Věřím tomu, že jsou city a vztahy, které v člověku zůstanou nadosmrti, byť se průběžně nepřiřívují žádnými setkáními. Ale moje první nenaplněná láska zrezavěla. Totálně. Když jsme se viděli po létech, byli jsme si naprosto lhostejní. Ale někdy něco, o čem si myslíme, že je dávno pryč, se vrátí jako ozvěna, až se člověk sám lekne, že je to vůbec možné. Je to do jisté míry nebezpečné. Ano. Věřím, že „stará láska nerezaví“.

Jsem váha a vyvažuju: herce režisérem a režiséra hercem.

Po herectví na DAMU jsem studoval na FAMU režii. Mnoho lidí si myslelo, že mě herectví „nechytlo“. Nebyla to pravda. Ke konci studia DAMU se mi dařilo, absolvoval jsem jako Danny Smiřický - Škvorecký v Miráklu, točila se druhá Arabela... Táhl mě to k režii, ale herectví jsem nikdy nechtěl - a nechci - pověsit na hřebík! Z něj totiž plyne i můj způsob režírování. Nemohu sedět v hledišti a pokřikovat. Musím k lidem, k hercům a hrát

s nimi, i když režuji. Mám v sobě herecký nerv, který mě nutí tu energii alespoň naznačit. Většinou je to tak, že když si stavím situaci, ať už na divadle nebo v televizi, tak si ji vnitřně tajně přehrávám. Za všechny figury. To se osvědčuje při práci s hercem nebo dítětem, kterým se snažím jako obtisk předat situaci, jak ji mám v sobě připravenou, včetně intonace, atd. Ale to samozřejmě nemůžu dělat s profesionálním hercem, protože by mě zabil.

Mezimediální posuny.

Z divadelní hry televizní adaptace, s ní pak zpátky na jeviště. Vždycky mě zajímaly mezimediální posuny a přesahy. I moje diplomka o nich byla. Co se stane, když televize přechází na jeviště nebo divadelní hra na filmové plátno? Sám jsem různě experimentoval. V pražské Viole jsme například s Tomášem Vondrovicem některé scény ze hry Smích a písně Montmartru pro televizní přenos úplně předělali. Ve Vinohradském divadle jsem zase natáčel docela bez diváků a po výstupech jako v televizi. Práce na „Staré lásce“ však byla jiná. Pro televizi vznikl svébytný scénář, výrazně zkrácený a upravený. Původní text, situovaný do jednoho hotelového pokoje, se v televizním studiu rozehrál po celém hotelu. Tento hlavní rozdíl jsem zachoval i pro dnešní divadelní inscenaci. Jsem rád, že jsem mohl na české divadelní premiéře „Staré lásky“, tady v divadle v Mladé Boleslavi, spolupracovat se stejným týmem, jako při televizní adaptaci. Kromě Bernarda Sladea, překladatele Rostislava M. Černého a dramaturgyně Magdalény Turnovské, je to především výtvarnice Zita Miklošová, skladatel Emil Viklický a choreograf Ivan Krob. Moji spolupráci s těmi naposled jmenovanými mohli diváci ocenit také při mém divadelní debutu (opereta Boccaccio, Plzeň) nebo v televizních filmech Smetanový svět či 3x s Miroslavem Donutilem. Se skladatelem Emilem Viklickým spolupracujeme také na dokumentech Cesta ke slunci, Největší Čech: Karel Čapek či nedávno vysílané Návštěvě u Radovana Lukavského.

Henry: Divadlo nikdy nepatřilo do mé zájmové sféry.

Pravděpodobně proto, že postrádám fantazii.

Oliver: A ty to víš?

Henry: To nepotřebuje moc fantazie to vědět.

Překladatelská vášeň.

Začala před mnoha lety, kdy jsem jako textař překládal světové hity. Namátkou - Čas růží, Loudá se pŭlměsíc, Dej mi pár okovů, Detroit City a jiné...ty české texty pak byly o něčem trochu jiném než ty původní, ale dodnes to nikomu nevadí. S filmem nebo divadlem tohle člověk dělat nemůže, tam je třeba ctít autora. Což je někdy svízal, protože i když člověk jazyk tak říkajíc umí, všechny lokální dialekty či slangy ovládat nemůže, i kdyby žil 300 let.

Láska nerezavějí, ale pomáhají.

Stará láska opravdu nerezaví. To vím až moc dobře. Když mám někdy s lokálními idiomy v překladu potíže, tak mi vypomůže jedna "stará láska" v Americe. Nebo podle autora, kterého překládám, jiná "stará láska" v Anglii. Mimochodem, obě jsou ještě poměrně mladé. O dalších na německy mluvícím teritoriu nic prozrazovat nebudu. A vždycky máme oba, já i má příslušná „stará láska“ radost, že je důvod si popovídat. O rezavění snad řeč, díky bohu, nikdy nebude! Pan Bernard Slade mi dal trochu zabrat, protože je doma jak v Anglii, tak i za velkou louží. A používá reference z obou kultur. To, že si vybral pro tuto svou hru právě hotelové prostředí, není náhoda. Tam, kde se hra odehrává, se hodně cestuje, takže se - jakoby náhodou - můžete setkat s kýmkoli kdekoli.

Můj hotelový zážitek.

Je maličko anekdotický. Jednou jsme s jednou /později starou, tehdy mladší láskou/ někde v Anglii chtěli na cestách přespát v hotelu. Recepční se ptal: koho mám zapsat? Podívali jsme se na sebe. My jsme tu inkognito, povídám. On: to je italské jméno, že? Jak se to píše? A pak bez mrknutí oka napsal: Mr. and Mrs. Incognitto. Dodneška mi někteří moji angličtí přátelé říkají Inko.

Foto z inscenace Stará láska nerezaví, kterou v roce 2003 natočil Ondřej Kepka pro Českou televizi.

Oliver: Ty přece ráda hraješ „hádej, kdo skápnul“.
Luisa: Neřekla jsem, že ráda. Řekla jsem, že to trochu zmírní dopad. Dává mi to možnost přijmout tu zprávu. Raději tohle, než když u snídani vyplázneš:
Hádej, co se stalo? Umřela ti matka!

Škoda

SIMPLY CLEVER

Vedoucí provozu - Jiří Pečenka, jevištní mistr - Josef Charvát, světla - Jiří Rendvanský, Zdeněk Krouský a David Červinka, zvuk - Jan Kubín, garderoba - Helena Fukárková, Helena Červinková a Hana Hrdličková, vlásenky - Jarmila Urbanová a Olga Černá, rekvizity - Nikola Bělanská, stavba - David Havlík, Josef Koranda, Jiří Pilař, Jan Mimra, Stanislav Zedníček, Luděk Vyrtých, Roman Zedníček, Eduard Netušil a Josef Horvát, dekorace vyrobily dílny MDMB Josef Kindl, malířské a kašérské práce - Ivo Plass, truhlářské práce - Michal Rendvanský, zámečnické práce - sdružení JIKO Jivina, čalounické práce - Petr Novák Benátky nad Jizerou, kostýmy vyrobili - Pavel Lukáš a Anna Říhová Praha.

Zřizovatelem divadla je město Mladá Boleslav.
Inscenace vznikla za podpory Ministerstva kultury ČR
a Středočeského kraje.

Práva k provozování tohoto díla zastupuje DILIA,
divadelní a literární agentura, občanské sdružení Praha.
Vydalo Městské divadlo Mladá Boleslav k premiéře hry
Bernarda Sladea „Stará láska nerezaví“, dne 16. prosince 2005.

3. Premiéra 12. sezóny.

Ředitel: Mgr. František Skřípěk

Foto: Ondřej Kepka, Roman Pavlíček a Olga Svobodová
Program připravila: Magdaléna Turnovská

Sazba a tisk: Perfecta print s. r. o.,

Komenského náměstí 90, Mladá Boleslav

Cena 20,-- Kč